

Abstrakt

Tato práce zkoumá vliv náboženství na mezinárodní vztahy, inspirovaný myšlenkou návratu náboženství. Teoretickým základem byla postsekulární teorie, kterou poprvé nastínil Jürgen Habermas. Tato teorie naznačuje, že i když organizované náboženství ztrácí své členy, spiritualita roste mimo tradiční instituce.

Hlavním bodem zvratu, který vedl k návratu náboženství do mezinárodní politiky, byl konec studené války a následný proces globalizace. Tento posun otevřel dveře pro analýzu vlivu náboženství v mezinárodních vztazích, zejména po 11. září a během Arabského jara.

Práce se zaměřila na tři hlavní oblasti: používání náboženského jazyka ve Valném shromáždění OSN, vzorce hlasování v OSN a přežití mezinárodních aliancí. Pro obsahovou analýzu projevů ve Valném shromáždění byla použita inovativní metodologie, která rozšířila lexikální sadu náboženských pojmů. Výsledky ukázaly, že navzdory teorii sekularismu zástupci států náboženský jazyk používají.

Analýza vzorů hlasování odhalila statisticky významný vliv náboženství, zejména v souvislosti s palestinským konfliktem a rezolucemi týkajícími se lidských práv. Analýza přežití aliancí nakonec ukázala, že náboženská diverzita může vést k jejich kratšímu trvání, což potvrzuje hypotézu, že náboženství ovlivňuje mezinárodní koalice.

Výsledky naznačují, že náboženství stále hraje roli v mezinárodní politice a může ovlivňovat rozhodování na globální úrovni. Navzdory sekularizaci tak náboženství zůstává důležitým faktorem v mezinárodních vztazích.